

Sygn. akt I KK 449/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **A. K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
po rozpoznaniu wniosków obrońców skazanego
o wstrzymanie wykonania
wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 17 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 82/20,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt III K 95/15,
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić wstrzymania wykonania orzeczenia.

UZASADNIENIE

Pismem procesowym z dnia 11 stycznia 2023 r. obrońca skazanego A. K. złożył ponowny wniosek o wstrzymanie wykonania powyższego wyroku, wskazując na jego nietrafność merytoryczną, określoną w zarzutach kasacyjnych, a nadto z powodu naruszenia art. 40 § 1 ust. 7 k.p.k., które miało implikować wystąpienie bezwzględnej przyczyn odwoławczej określonej w art. 439 § 1 ust. 1 k.p.k. Przyczyna ta winna z kolei doprowadzić do skasowania wyroków sądów obu instancji, bowiem przedmiotowego uchybienia miał dopuścić się Sąd Okręgowy we Wrocławiu. Autor wniosku podniósł również, że dalsze wykonywanie orzeczenia powoduje dla skazanego wyjątkowo dolegliwe skutki w wymiarze społecznym, rodzinnym i zawodowym. Skazany nie był natomiast uprzednio karany, cieszy się dobrą opinią, w postępowaniu składał obszerne wyjaśnienia dążąc do wyjaśnienia sprawy. Obrońca zwrócił także uwagę na rozważenie możliwości

stosowania wobec skazanego środków zapobiegawczych, w tym poręczenia osobistego osoby godnej zaufania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności przypomnieć trzeba, na co zwrócił uwagę również sam wnioskujący, że Sąd Najwyższy nie po raz pierwszy rozważał kwestię wstrzymania zaskarżonego kasacją wyroku. W tym przedmiocie zapadło już postanowienie odmowne w dniu 21 grudnia 2022 r. Zostało ono wydane na kanwie sformułowanych w kasacjach obrońców zarzutów. Przedmiotem oceny były wówczas także uchybienia z art. 439 k.p.k., w tym podniesione w piśmie procesowym adw. P. J. z dnia 18 listopada 2022 r., odnoszące się do naruszenia art. 40 § 1 pkt. 7 k.p.k. Rozważania zawarte w uprzednio wydanym postanowieniu nie straciły na aktualności. W kolejnym wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie została zaprezentowana nowa argumentacja, przemawiająca za istnieniem dużego prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji, możliwego oczywiście do oszacowania w ramach wstępnej oceny w trybie art. 532 k.p.k. Sąd Najwyższy w dalszym ciągu wyraża zapatrywanie, że w sprawie brak jest przesłanek, które w sposób niewątpliwy i jednoznaczny - już na tym etapie oceny - wskazywałyby na wadliwość zaskarżonego orzeczenia oraz przekonywały, że w drodze wyjątku nie powinno być ono wykonywane do czasu rozpoznania kasacji. Nie mają przy tym istotnego wpływu wszystkie przytoczone okoliczności niezwiązane z nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a dotyczące sytuacji czy to procesowej, czy też osobistej, skazanego. Muszą być one oceniane zawsze w korelacji z zarzutami kasacyjnymi. Same w sobie stanowią co najwyżej materię relevantną dla innych etapów postępowania.

Nawiązując do przytoczonej we wniosku argumentacji odnośnie do wystąpienia podstawy wyłączenia, wynikającego z dyspozycji art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k., podnieść wypada, że nie można uznać, by mogła ona zdeprecjonować ocenę przyjętą na gruncie poprzednio wydanego postanowienia o odmowie wstrzymania wykonania orzeczenia. Powołane przez obrońcę orzecznictwo dotyczy innych uwarunkowań procesowych aniżeli te, które wystąpiły *in casu*, gdzie wszak nie doszło do uchylenia postanowienia o umorzeniu postępowania i przekazania sprawy do „ponownego” rozpoznania, lecz uchylenia postanowienia o uznaniu za bezskuteczny aktu oskarżenia i przekazania sprawy do „merytorycznego” rozpoznania. Wbrew wyrażonym we wniosku zapatrywaniom powyższe orzeczenia następcze nie są tożsame, gdyż określają zgoła odmienny zakres postępowania po uchyleniu. Podobnie w przypadku uchylenia przez sąd odwoławczy postanowienia o zwrocie sprawy do uzupełnienia postępowania przygotowawczego w trybie art. 344a k.p.k. sędzia, który wydał

zaskarżone i uchylone postanowienie, nie jest wyłączony od rozpoznania sprawy. W takim przypadku nie dochodzi bowiem do ponownego rozpoznania sprawy, gdy sędzia wyraził już swój pogląd, tylko do zobowiązania sądu do jej rozpoznania. Natomiast sędzia podlegałby wyłączeniu, gdyby sąd odwoławczy, uchylając postanowienie o zwrocie sprawy do uzupełnienia postępowania przygotowawczego, nakazał ponownie rozważyć kwestę tego zwrotu (por. uchwała SN z dnia 30 września 2003 r., I KZP 26/03, OSNKW 2003/9–10, poz. 82). Już zatem powyższe okoliczności poddają w wątpliwość zasadność argumentacji mającej jednoznacznie zdaniem obrony przekonywać o wystąpieniu powołanej we wniosku bezwzględnej przyczyny uchylenia orzeczenia. Nie rysuje się bowiem na ich tle realna i widoczna już *prima facie* perspektywa wydania orzeczenia kasatoryjnego. Jakkolwiek wnikliwe badanie zarzutów kasacyjnych będzie przedmiotem uwagi sądu kasacyjnego na dalszym etapie, to na podstawie wyżej przytoczonych rozważań stwierdzić obecnie należy, że w sprawie w dalszym ciągu brak jest dostatecznych przesłanek do zastosowania wobec skazanego wnioskowanej instytucji. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.